

LBRIS

We know
books

CLARA MARINESCU

ÎNTUNERICUL
DIN MINE

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2024

1

Scriu și degetele-mi îngheață pe creion. Scriu haotic, frigul nu mă ajută, nici memoria.

Vine seara, mă zvârcolesc, mi-e frig și-mi amintesc... Poate să fie ultima noapte, nu știu. După ce toate-mi vor fi trecut prin cap, după ce noaptea înghițită va fi de zi, se va vedea. De-aș mai trăi un pic, măcar!

La sfârșitul unei zile de primăvară, ar trebui să miroși a noroi. (Margaret Atwood)

Eu n-am făcut-o. Mirosul de sânge întuneca aromele...

Mi-am dat întâlnire cu el la gară, în zona cu trenul dezafectat. Traversez șinele de cale ferată fără să mă uit în lateral. Port tocuri și se afundă în pietrișul dintre traverse. Nu puteam să aleg un loc normal de întâlnire? Aud lătrături în depărtare și-mi grăbesc pașii. Uite că la câini nu m-am gândit. Îmi amintesc când m-am întâlnit acum mai bine de un an cu Darius chiar aici, la vagonul păraginit. Câinii erau și atunci aici. Mi-a făcut fotografii. Mă răsuceam în toate pozițiile, doar-doar o ieși ceva bun. Nu ne pricepeam niciunul dintre noi la asta. Dar unele dintre

fotografii au ieșit trăsnet. Acum sunt model pentru o agenție internațională de modele și mă întâlnesc cu un tip (altul) într-o zonă părăsită a orașului ca să condimentez o zi obișnuită cu un final neașteptat.

Ajung. Verific ceasul. Mai sunt șase minute. Ce se poate face în șase minute? Scrii un bilet. Mănânci un covrig. Probezi o rochie. Desenezi un copac. Faci o înmulțire. Părăsești un băiat. Pui flori în glastră. Te joci cu un câine. Câine... Asta mă face conștientă de lătraturile care par că se apropie și se intensifică. Urc prevăzătoare în vagon, mi-e teamă de câini. Îmi verific rucsacul. Am o sticlă cu vin, două pahare și-un prosop. Mi-e sete și-mi vine să beau. Privesc de sus, din vagon, în depărtare după el. Văd doar o câmpie, drumul lăturalnic pe care am venit și alte șine de cale ferată. El nu se vede nicăieri. *What a heck?* Mă așez pe margine, legănându-mi picioarele și fredonând absentă *Perfect day*, a lui Duran Duran. Mi-e sete. Da, am și tirbușon și știu să-l folosesc. E cald, nu e soare, dar e zăpușeală și încep să transpir. Vagonul reține căldura, dar nu cobor până nu vine Robert. De frică de câini. Îi aud doar mârâind, mai latră răzleț pe undeva, dar nu-i văd și nici nu-mi doresc. După zgomote, pare o haită. Telefonul meu nu mai are baterie, de fapt are, dar puțină. Da, am încărcătorul la mine, dar unde să-l introduc? Ora fixă a trecut cu încă șase minute și Robert nu a venit. Nu-l sun. Uite-așa. Dacă întârzie, el trebuie să sune. Decid să mai aștept o jumătate de oră, apoi să-l sun sau să-i dau un mesaj. Dacă mai rezistă bateria până atunci. Până la urmă, e și în

interesul meu să îl aștept. Noua propunere îmi poate fi de folos în cariera ce deja se înfiripă.

Desfac sticla cu vin și-mi torn fără reținere un pahar întreg. Înghit lichidul roșu și ușor acidulat fără să iau paharul de la gură. Râd când mă gândesc că puteam să beau direct din sticlă, iar eu mă fandosesc cu un pahar, deși sunt singură. Gândurile îmi zboară către Darius, cel de-acum un an. A fost frumos cu el. Eram mici și proști. Și prostiile pe care le făceam erau frumoase. Și mici. Am crescut. Prostiile pot crește și ele. Ca cea de acum, probabil. Întorc capul peste umăr, aruncând o privire spre interiorul vagonului. Da, nu e mare lucru schimbat de acum un an când am fost aici cu Darius. Poate o pânză de păianjen în plus. Și un șervețel cu o bucată de pâine mucegăită în el. Curând, voi avea nevoie la baie. Sigur, aș putea să fac pe undeva, într-un colț al vagonului. Nu-mi surâde ideea. Nu-mi surâde, de fapt, nimic. Mă scutur a dezgust. Mârâitul câinilor se accentuează, unul chelălăie și-mi ridic picioarele, prudentă. Nu ar putea sări în vagon, cred eu, e prea înalt. Nici nu vreau să risc să fiu mușcată de gambă.

Nu mai aștept. Îl sun. Mai am 14% baterie, pot să o fac. Derulez în agendă toți Robertii din listă, sun de trei ori la niște Roberti printre care nu e și tipul de azi și un becuțel mi se aprinde când dau de un Robert F.F, de la fotograf. Și-mi amintesc că așa îi salvasem numărul, ca să-l deosebesc de ceilalți. Sun. Sun și insist. Ciudat... foarte ciudat... sunetul de apel al unui telefon străin se aude la numai câțiva metri depărtare și, o clipă, îmi trece prin minte că

Robert e în apropiere. Sau că se joacă cu mine ascunzându-se, de nu apare. Timpul de sunat se consumă și mai sun o dată. Sunetul se aude din nou, din același loc, destul de aproape. Nu mai înțeleg nimic.

Cobor din vagon încet, să nu mă audă câinii, și mă aplec în direcția unde sunetul telefonului lui se aude. Îl văd. Și o geantă bărbătească lângă el. Stau pe vine și nu reușesc să realizez ce se întâmplă. Abia când întorc capul și dau cu ochii de o matahală de câine care se uită nemișcat la mine, îmi dau seama de ce mârâitul acela continuu se auzea chiar de lângă vagon: Robert zăcea sfâșiat de colții lor la o traversă depărtare.

Nu rămân pe gânduri. Trec grăbită de la o amintire la alta. O piatră îmi stă sub coaste și o arunc cu ciudă. Un sunet de metal lovit se aude în depărtare sau apropiere, nu știi, dar nu sunt curioasă de ce și ce. Bunicul... E rândul lui.

Pentru Rai avem nevoie de Dumnezeu. Iadul ni-l putem face singuri. (Margaret Atwood)

Ștai pe șezlong cu picioarele adunate într-o poziție nefirească, cu ochii-n gol. Focul duduie în soba pe jumătate ruinată, când bagi lemne în ea te gândești cu indiferență că într-o zi o să se dărâme. Sau o să explodeze. Fiecare rid de pe fața ta își țipă o amintire. Cu cât mai adânc, cu atât amintirea mai dureroasă. Da... ai suferit mult la viața ta.

Șezlongul scârțâie când te întinzi cu mâini tremurătoare după albumul cu fotografii. Ochelarii cu o singură toartă stau lângă ceașca de cafea, singurul lux la care nici la vârsta asta nu ai renunțat. Măcar e cald în casă. Și ai și o pisică. O amintire și ea. Din fericire, singura nedureroasă. Din album îți zâmbesc feciorii, nepoții, colegii, chiar și vecinii. Răsfoiești cu indiferență, azi ești un pic mai zen

decât ieri, când ai plâns toată ziua. În poza asta erai la mare, frumos flăcău ai fost, brunet, înalt și cu mustață. Multe vieți ai avut de ai reușit să fentezi moartea de atâtea ori. Una ți-a mai rămas. Și-ai obosit. Privirea îți zăbovește pe o fotografie colorată. Singura colorată din tot albumul. Cesima... fata cu nume de sfinx, așa îi spuneai. E întoarsă cu fața, privește spre mare și părul i se învâlburează către fotograf. O fotografie simplă, cu un asfințit curat, un nisip cu alge, o mare legănată și-o fată desculță. Fata cu nume de sfinx... singura la care încă tresari, încă tremuri, încă zvăcnești cu mici revolte spre viața ce te-a înghesuit acum, spre capătul ei, pe acest șezlong. Soție ți-a devenit și ai iubit-o. Cea mai mare împlinire. Cea care ți-a șters riduri, gânduri și dureri. Păcat că în fotografie nu-i apare zâmbetul, gândești cu regret. Doamne, cum zâmbea.

Oftezi brusc înfrigurat. Ea nu mai e. Nimic n-a mai rămas din viața cu ea. Doar Simona, pisica. Bătrână și ea. Bei ultima gură de cafea. Te învelești mai bine, scuturi mâna stângă, ți-a amortit brusc. Apuci să pui ceașca pe noptieră, amorțea urcă până în piept, simți o durere surdă, mai întâi un pui, apoi mai mult, știi că se apropie, speri să fie ultimul atac, speri să ajungi la ea, să te întâlnești, în sfârșit, cu cea care nu știa decât să-ți stârnească fericiri, și uite că, în sfârșit, zâmbești.

Ultimul atac ți-a venit de hac, acum moartea venise și-ți rânduia ridurile pe față, stai liniștit, ai fost senin la înmormântare, mereu ți-a fost frică să nu ai vreun rictus care să-ți dezvăluie dintele de aur, ai fi mulțumit, erai îmbrăcat

Întunericul din mine

LBRIS

We know
books

în costumul gri, cu barba pieptănată, prezentabil, cu șose-tele cu dungi albastre și ceasul la mână. Fanfara a cântat, nu s-a încurcat nimeni, alaiul a fost mare și tristețea multă. Și nu-ți face griji. Simona este pe mâini bune.

Încă bate vântul... Ține-mi, Doamne, gândul și ajută-mă să nu fiu slabă! Puțin să mai rezist, puțin. Și-apoi...

Vântul îmi zboară gândurile către următoarea amintire. Era spusă de bunicul. Ce bunic strașnic am avut! Nu o singură dată s-a întâmplat să mă sperii de poveștile lui. Multe avea și pe toate le credeam.

Noapte bună! cine-a stins lampa azi-noapte?

(Emily Dickinson)

Peste drum de casa mea se înălța castelul. Obişnuiam în serile reci, când vremea rea mă împiedica să ies printre stâncile de la malul oceanului, să-mi vântur binoclul cu scurte ocheade de la un etaj la altul, de la crenel la turn, de la șanțul ce-l înconjura la podul imens ce-l traversa spre gigantica intrare. Vedeam în umbrele pe care razele soarelui le desena în asfințit pe ziduri bătălii între cavaleri, turniruri sângeroase, numiri de cavaleri, răpiri de prințese medievale, răfuieli în numele haiducilor, popasuri la adăpost de crengi, în păduri adânci, ba chiar, nu o singură dată,

auzisem și strigăte pe care, în închipuirea-mi exaltată, mi le închipuiam ieșite din piepturi de voinici războinici.

În seara aceasta, după ce mi-am luat binoclul și-am început să-mi plimb privirea cercetătoare pe la ferestre, am zărit o lumină. Sus, spre vârf. Aproape că am chiuit de bucurie. Era ca și când visele mele cu haiduci prinseșeră viață. Nu mi-am anunțat părinții, de multe ori mă ironizau când le țeseam povești pe seama bătrânului castel. Mi-am luat fâșul și cizmele de cauciuc și am ieșit. Am traversat scurta bucată de pământ ce apropia locuința mea de impunătorul castel medieval și podul de piatră ușor arcuit. Ploua mărunț și des, aveam să-mi amintesc după aceea, și cizmele mele se umpluseră de noroi de la primii pași.

Nu mi-a fost greu să pătrund în castel, nu era prima oară când picioarele mă purtau într-acolo, sub diferite pretexte. Astă-vară, părinții mă adunau cu chiu, cu vai din curtea interioară a bătrânei construcții. Fiind copil, nu aveam habar de vreo interdicție, părinții nu știau că pătrunsesem și în interior. În plus, crezuseră că amenințarea cu fantele ce bântuie castelul este îndeajuns să mă țină departe de acolo. Pătrund cu luare-aminte, tălpile alunecă pe pardoseală, umbrele sunt mai lungi acum, deși sursele de lumină sunt aproape infime, ele venind dinspre locuința mea și unicul stâlp cu lumină electrică din zona aceea. Încerc să-mi amintesc și să-mi fac calcule în minte, zărisem lumina undeva, la nivelul celui de-al patrulea balcon. Luasem o lanternă și o cutie de chibrituri cu mine. Dar lumina lor mai mult mă înfricoșa, căci, luminând drumul

dinainte, îl întuneca cumplit pe cel dinapoi, ca și când mi-ar fi închis drumul de întoarcere. Reușesc să urc scările largi, în afară de crăpături și culori șterse, nu prezentau alte urme de eventuală prăbușire. Ajung. Deschid ușa.

* * *

Tata mi-a povestit, la o săptămână după ce mi-am revenit, că șocul din noaptea aceea îmi albise părul. Nu mai țineam minte decât atât: ultimul haiduc, cel din cartea cu legende a bunicii, mort de sute de ani, se afla acolo. Etajul 4, balconul al doilea, din dreapta.

Nu simt frigul. Aproape delirez din pricina lui, cutreierând printre amintiri. Un țânțar îmi dă târcoale. O mână înghețată îi alungă țârâitul și-mi îngrop și mai adânc capul între picioare. Dar reușesc să scriu la lumina slabă a unei luni anemice. Bate vântul, bate...

Prostia este la fel ca răul, dacă este să judeci după rezultate. (Margaret Atwood)

Tu n-ai știut. Eu nu am vrut. Dar s-a-ntâmplat.

Rămăsesem singură în studio și mă chinuiam cu schița. Nu nimeream proporțiile, membrele le echilibrăm, dar trupul părea prea lat, prea lung. M-am ridicat de pe scaunel de nenumărate ori, depărtându-mă și privind șevalețul din diferite unghiuri. Nu, ceva nu mergea. Portretul îl nimerisem, de pe foaia albă, figura lui îmi zâmbea într-o nemișcare ciudată. Căci, insistând cu privirea asupra lui, mi se părea că mișcă. Seamănă cu tine, știi? Are ochii tăi verzi, sprâncenele lungi și atât de apropiate de priviri, iar gura... Uneori privesc pe fereastră la nori, mereu sunt pe